

[Jens Kristian Hansen.]

steren ikke nærer store ønsker om ansættelse af den stab af embedsmænd, det ville være nødvendigt at ansætte i undervisningsministeriet, hvis sådan et lovforslag ville blive vedtaget.

Som det måtte fremgå af min ordførertale for et øjeblik siden vedrørende ministerens lovforslag, ønsker vi ro om uddannelsen ved vore højere læreanstalter. Den ro får vi bestemt ikke ved at indføre en styrelseslov, der groft sagt befaler kæft, trit og retning. Vi kan således ikke medvirke ved lovforslaget overhovedet og skal i øvrigt henvise til regeringens lovforslag.

Tove Nielsen (V):

Da vi for små fire uger siden sidst diskuterede en ændring af styrelsesloven for de højere uddannelsesinstitutioner på baggrund af et forslag til folketingsbeslutning fremsat af venstre, de konservative, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne, blev det til en meget kort behandling her i salen, idet ministeren som bekendt manøvrerede uden om debatten ved at bebude et regeringsforslag dagen efter.

Af bemærkningerne til det lovforslag, vi nu behandler, fremgår det, at genfremsættelsen af firpartiforslaget har fremskyndet regeringsforslaget så meget, at det ikke har været til høring på uddannelsesinstitutionerne og blandt organisationerne. Tilsyneladende er fremsættelsen af lovforslaget også fremskyndet så meget, at der ikke har været tid nok til at gennemtænke, hvad der burde ændres og på hvilken måde. Men de mangler og uheldige virkninger, lovforslaget har, kan vi forhåbentlig diskutere, så vi under udvalgsarbejdet får mulighed for at rette ind. For som bekendt er der jo andre løsninger end dem, ministeren foreslår. Venstre, konservative, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne har i fællesskab fremført deres ønsker, ligesom vi jo også her behandler et forslag fra fremskridtspartiet.

Vi må nu være nået dertil, at vi kan øjne viljen hos et flertal i folketinget til at rette op på de ting, som ifølge loven af 1973 ikke fik det udfald, vi havde håbet. Vi må sikre det faglige niveau, og det er vel også i mange studerendes og læreres interesser. Men hvad nytter det, når de afgørelser, der er lagt i hænderne på de forskellige organer, f. eks.

studienævnene, ofte bliver forvaltet af et flertal, hvori indgår en gruppe studerende, som på grund af forskellige valgtekniske foranstaltninger har langt større repræsentation, end de stemmemæssigt bør være berettiget til?

Venstre vil gerne diskutere en styrkelse af lærernes indflydelse i studienævnene, hvis vi ikke kan opnå, hvad vi har ønsket, nemlig at flytte afgørelserne om ansættelsen af deltidsansatte, timelønnede undervisningsassistenter og tilsvarende lærere op i § 11- og § 12-rådene og ligeledes at flytte studieordningerne, specielt undervisningsmål, -indhold og pensumbeskrivelse, op til de samme råd.

For øvrigt undrer det os, at ministeren overhovedet ikke har taget problemet om disse ansættelser op. Venstre mener, at det er meget vigtigt at skabe sikkerhed for en forsvarlig ansættelsesprocedure, der ene og alene tilgodeser de faglige krav og ikke de politiske. Men rent psykologisk mener vi, at det er uheldigt at give lærerne dobbeltstemmer. Lad os så hellere ændre sammensætningen i studienævnene, så forholdene bliver 2 : 1. Desuden forudser venstre lange diskussioner, som sikkert vil sige sparto til de mange, lange og ørkesløse diskussioner, der har fundet sted i de styrende organer, når eller hvis man skal til at finde ud af, under hvilket stykke i § 14 man kan henlægge diverse afgørelser. For at undgå det og for at bringe rimelighed i studienævnenes arbejde burde lærerindflydelsen styrkes på samtlige områder. Og lad os så også under udvalgsarbejdet se på det betimelige i de deltidsansattes og TAPernes placering i de styrende organer.

Med hensyn til valgreglerne, som er et helt kapitel, eller jeg burde vel rettere sige flere kapitler, for sig, har vi i hvert fald nu indhøstet de erfaringer, at vi ikke har opnået den beskyttelse af mindretallene, som vi ønskede. Utrolig megen tid er spildt på at samle underskrifter for at sikre forholdstalsvalg, og det er mindretallene, der har måttet undgælde her. Flertallet har behændigt kunnet dele op i repræsentationsområder på en måde, som bestemt ikke kan have været hensigten hos de kyndige forhandlere i 1973. Ud fra disse erfaringer må forholdstalsvalg så absolut være at foretrække.

Lad os også i udvalget finde en fornuftig